

[Gert Peterson.]

naturligvis, men som formand for det danske socialdemokrati.

Inden jeg vender mig til de brede linjer i den internationale situation, må jeg sige, at der er et afsnit i udenrigsministerens redegørelse, jeg i alt væsentligt kan tiltræde, og det er det, der vedrører situationen i Mellemøsten. I SF deler vi også den opfattelse, at der er sket stor skade ved, at et flertal i FN har blandet sionisme og racisme sammen. Vi er af den opfattelse, at to nationale krav må tilgodeses i Mellemøsten. Det er svært, bl. a. fordi det ikke kan ske ved, at den historiske udvikling rulles tilbage til før 1947. Men det må gøres. Og derfor må man både vende sig mod arabiske krav om udslettelse af staten Israel og mod israelske – man kunne for min skyld godt kalde dem højre-sionistiske – annektsionslyster. Dermed har jeg også sagt, at sionisme er andet end annektsionslyster.

Det er åbenbart, at det gamle Palæstina både må give plads til Israel og til en palæstinensisk stat, som selvfølgelig ikke kan være identisk med det halvsemitiske kongerige Jordan. Så langt går udenrigsministeren ikke i sin stillingtagen, men det forekommer mig, at det, jeg her har sagt, er den naturlige konsekvens af de principielle punkter, ministeren opstiller.

Jeg kan også tiltræde det afsnit, hvori ministeren har beskæftiget sig med situationen omkring Island. Jeg er tilfreds med, at man fra dansk side har opfordret briterne til at trække deres krigsskibe tilbage. Det synes jeg man skulle have gjort for længe siden, og jeg kan kun opfordre til, at man går videre ad denne vej og med større klarhed støtter det islandske krav om en 200 sømils fiskerigrænse.

Hvad angår den internationale situation som helhed, er der efter min opfattelse grund til at nære en vis bekymring, og jeg er ærlig talt en smule forarget over, at udenrigsministeren i sin redegørelse helt har negligeret de punkter, som rent faktisk må vække uro. Det positive klima, der nåede sin højeste temperatur med den heldige afslutning af sikkerhedskonferencen, er afløst af en ganske betydelig nedkøling. Fra NATOs side bruges der stærke og dystre ord om østlig oprustning, det har vi også hørt her i dag. I NATO-landene bruges der også kraftige ord i anledning af, at de østlige systemer ikke er blevet ændret efter sikkerhedskonferencen, det har vi også hørt her i dag. Samtidig forlyder det, at de sovjetisk-amerikanske for-

handling om strategisk rustningsbegrænsning står i stampe, og vi ved, at rustningskapløbet så sandelig ikke står i stampe, det fortsætter på højeste gear.

Videre hører vi den amerikanske udenrigsminister og præsident Ford, som den danske statsminister for resten har udnævnt til Vestens naturlige leder – hvortil jeg bare vil bemærke, at så slemt synes jeg nu heller ikke det står til i Vesten – true med at bremse afspændingen, hvis ikke MPLA i Angola overlades til sig selv og de sydafrikanske tropper og CIA-lejesvende i Angola.

Og så bør jeg da også nævne, at den samme amerikanske udenrigsminister både offentligt og, efter hvad pressen hævder, fortroligt har så at sige nedlagt veto mod, at der foretages visse regeringsændringer i et NATO-medlemsland, nemlig Italien.

Det er med andre ord ikke noget særlig opmuntrende billede, der for tiden tegnes af den internationale situation. Det skyldes formentlig i nogen grad den virksomhed, der altid udfoldes af det militært industrielle kompleks. Modpartens militære forehavender males altid i de sorteste farver for at overtale politikerne til at skaffe nye bevillinger. Sådan har det været hele tiden, sådan oplever vi det også for øjeblikket her i landet, og det foregår for øvrigt – det vil jeg da godt føje til – utvivlsomt på begge sider. Jeg vil godt citere, hvad senator Edward Kennedy skrev i en artikel, der blev offentliggjort i Politiken den 1. december sidste år.

»Alt for ofte«, skrev han, »viser det sig, at Pentagon, i forsøget på at retfærdiggøre sine militære programmer, lader sig friste til at præsentere dystre billeder af voksende sovjetisk militær styrke, mens vor egen påstås at være faldende.«

Disse forhold har vi levet med i mange år, og derfor er det nuværende sortmaleri i sig selv næppe særlig alarmerende. Men det er farligt, fordi det skal bruges til at begrunde oprustning, og det er mindst af alt et nyt opsving i kaprustningen, verden har brug for i dag. Det er, hvad der meget nemt kan komme ud af det.

Jeg vil igen citere Edward Kennedy, som, hvad der ikke skal lægges ham til last, beskæftiger sig med vestlig oprustning. Nu har vi jo hørt en del her om østlig oprustning både